

Den person, der er frihedsberøvet i udlandet, og som har meddelt samtykke til at blive overført her til landet for at afgive vidneforklaring i en straffesag for retten, er således stillet som andre personer, der indkaldes som vidner i en straffesag. Nægter den pågældende efter sin ankomst til Danmark uden lovligt forfald at give møde i retten, eller vægrer den pågældende sig uden lovlig grund ved at svare på spørgsmål i retten, kan det derfor efter omstændighederne komme på tale at bringe et eller flere af de tvangsmidler, der nævnes i retsplejelovens § 178 i anvendelse. Efter denne bestemmelse kan der f.eks. træffes beslutning om, at der skal anvendes tvang med henblik på fremstilling i retten som vidne. Der vil også være mulighed for at lade vidnet tage i forvaring, indtil vidnet indvilliger i at svare. Da den pågældende allerede er undergivet frihedsberøvelse, vil dette dog næppe blive aktuelt, men skulle et sådant tilfælde opstå, vil det ikke være muligt at udstrække forvaringen ud over den tidsfrist, som den fremmede stat har fastsat for tilbageførsel af den på gældende.

Til stk. 4

§ 191, stk. 4, regulerer den overførte persons retsstilling under frihedsberøvelsen her i landet. Bestemmelsens 1. pkt. indebærer, at den pågældende under frihedsberøvelsen alene er undergivet de begrænsninger, som er nødvendige til sikring af frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet. Denne regel svarer indholdsmæssigt til bestemmelsen i retsplejelovens § 770, stk. 1, om varetægtsarrestanter.

Bestemmelsen afviger imidlertid fra andre af retsplejelovens regler om behandlingen af varetægtsarrestanter. Over for en person, der er frihedsberøvet i medfør af § 191, stk. 1, vil der således ikke kunne træffes afgørelse om isolation, jf. retsplejelovens § 770 a, indgreb i besøgsadgangen, jf. retsplejelovens § 771, eller indgreb i retten til brevveksling, jf. retsplejelovens § 772. Stiller den fremmede stats myndigheder f.eks. vilkår om, at den berørte person ikke må have kontakt med andre under sit ophold her i landet, kan følgen derfor blive, at overførslen ikke kan gennemføres. Sådanne tilfælde må imidlertid forventes kun undtagelsesvis at opstå. Det vil formentlig typisk også være muligt at tilrettelægge overførslen således, at det forhindres, at den pågældende får kontakt med andre, f.eks. ved at overførsel til Danmark og tilbageførsel til den fremmede stat sker samme dag, så det ikke bliver nødvendigt at anbringe den pågældende i arrest. Da retshjælpskonventionens art. 11 endvidere har som udgangspunkt, at den berørte person under overførslen ikke opholder sig som sigtet, tiltalt eller dømt i en straffesag, men ale-

ne som frihedsberøvet med henblik på at sikre overførslen og tilbagesendelsen, findes der ikke at være behov for at fastsætte regler om andre indskrænkninger end dem, der er nødvendige til sikring af frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet. Det bemærkes herved, at § 191, stk. 4, ikke afskærer anvendelsen af reglerne i § 770 a, § 771 og § 772 i tilfælde, hvor den pågældende bliver sigtet i anledning af strafbart forhold, der begås under opholdet i Danmark, jf. bemærkningerne til § 191, stk. 3, ovenfor.

Efter § 191, stk. 4, 2. pkt., kan anbringelse ske i arresthus, jf. retsplejelovens § 770, stk. 2. Det indebærer, at den overførte person ligesom varetægtsarrestanter kan anbringes i arresthus, hvis opholdet i Danmark ikke bliver ganske kortvarigt. Typisk vil den pågældendes ophold i Danmark dog formentlig blive så kort, at den pågældende frihedsberøves ved politiet, f.eks. ved anbringelse på politistation eller i lokaler knyttet til den ret, hvor der skal ske vidneafhøring. Med henvisningen til § 770, stk. 2, 2. pkt., vil der være mulighed for at anbringe den overførte person f.eks. på et sygehus, hvis et sådant behov skulle opstå.

Til stk. 5

§ 191, stk. 5, rummer en bemyndigelse for justitsministeren til at fastsætte nærmere regler om behandlingen af personer, der er frihedsberøvet i medfør af stk. 1. Bestemmelsen er medtaget af hensyn til muligheden for ved bekendtgørelse at regulere den frihedsberøvedes forhold f.eks. med hensyn til forplejning, besøg m.v., hvis der viser sig at være behov herfor. Det er dog Justitsministeriets opfattelse, at det næppe er nødvendigt på nuværende tidspunkt at fastsætte supplerende regler om frihedsberøvelsens karakter, idet der formentlig typisk vil blive tale om ophold under frihedsberøvelse her i landet af meget kort varighed, hvor spørgsmål herom ikke bliver aktuelle.

Til § 5

§ 5 indeholder ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser.

Som nævnt i de almindelige bemærkninger, pkt. 2.2.9., indebærer udleveringsloven, at spørgsmålet om domstolsprøvelse af justitsministerens beslutning om udlevering bortfalder, hvis den pågældende meddeler samtykke til udlevering. Det foreslås på denne baggrund i *stk. 1*, at reglerne om den forenklede udleveringsprocedure alene får virkning for sager, hvori der ved lovens ikrafttræden ikke er truffet afgørelse af justitsministeren.